

[Foged.]

mindeligt, fordi der er forskellige erhvervsformer for de enkelte borgere, at nogle så skal betale til andre borgere, der lever under andre vilkår. Men her har de fiskende kuttere altså måttet afgive 1,7 mill. kr. til admiralitetskutterne. Der har været underskud for nogle, og der er overflyttet 320.000 kr. Selve betalingen for frivelsen var 176.000 kr., og dertil kommer så den direkte skat på 600.000 kr. Når kutterejerne på denne måde har fået deres arbejdsfortjeneste beskåret med 54 pct., må det anses for en nærmest urimelig beskatning, og en yderligere beskatning vil derfor være endnu mere urimelig. Mange af de pågældende udgifter kan ikke være de pågældende fiskeres pligtige betalinger. Jeg vil gerne understrege dette, at det kan ikke være disse fiskeres pligtige betalinger. Alle de penge, de er kommet af med i England, skulle rettelig have været indbetalt af den danske stat, d. v. s. alle os andre. Det synes urimeligt, at fiskerne skulle betale til det danske råd, til spitfirefonden, til admiralitetskutterne, og det er da vist ganske usædvanligt, at et afgrænset erhvervsområde således må påtage sig andres byrder.

Fiskerne er vel i øvrigt det folkefærd, der gør noget sådant lettest og frimodigst. Det så vi for øvrigt under den nylig afholdte eftersøgning i Vesterhavet. Der var ingen fiskere, der spurgte om, hvad det ville koste, hverken i tabt arbejdsfortjeneste eller i udgifter til redningsarbejdet. Disse fiskere drager til søs for at finde eventuelt savnede kammerater, men i det foreliggende tilfælde med Englands-kutterne må det være en tilstrækkelig afgift, de har ydet til det offentlige; selv om den er ydet i England, må det alligevel være tilstrækkeligt.

Dertil kommer, at reparationer ikke er fradraget i de opgørelser, man har haft fremme herhjemme, afskrivninger har man ikke foretaget, og der har ikke været mulighed for investeringsfond, alt sammen noget, som danske fiskere i Danmark kunne komme ind under og på den måde få en retfærdig beskatning. Derved er uretfærdigheden over for disse Englandsfiskere blevet endnu større.

Endelig foretages den beregnede beskat-

ning over færre år end indtjeningen, hvilket bevirker en ny uretfærdighed. Det er almindelig skattepraksis, at beskatninger finder sted på grundlag af de år, hvori indtjeningen har fundet sted, og det står da også i en tidligere korrespondance med skattevæsenet, at sådan ville det eventuelt komme til at foregå. Senere har man ændret det til, at det bliver de udbetalende år, der kommer til at danne grundlaget, hvilket forøger beskatningen for langt de fleste af dem.

Der er altså argumenter nok for at fritage for yderligere tiltale, og dog fastholder regeringen, som vi hører her, sine krav om skattebetalingen. Det er så meget mere mærkeligt, som den højtærede fiskeriminister nu i to breve til dagbladet Vestkysten har oplyst, at han i 10 år har arbejdet for fuld fritagelse og stadig — jeg vil gerne gøre opmærksom på stedet, det var i Vestkysten den 15. maj 1963 — er enig i, at der bør fastslås fuld fritagelse, altså for ganske få dage siden. Fiskeriministeren er altså enig i den opfattelse, som forslagsstillerne har givet udtryk for i lovforslaget. Jeg vil for øvrigt tro, at der selv inden for regeringen findes andre medlemmer, der har omtrent det samme synspunkt, og måske der også inden for regeringspartierne findes medlemmer, der er enige med os.

Hvis altså herefter alt skulle gå helt rigtigt til, skulle der faktisk være et flertal i folketinget for fritagelse, men betænkningen giver desværre udtryk for noget andet. Man vil kræve skat af de hjemmenværende redere — eller kutterejere, som de kaldes. I Vestkysten står der om en skipper, der ikke var med i England på grund af sygdom. Han skriver, at han på den måde nu bliver beskattet, og at han åbenbart må betragtes som en såkaldt „sofaskipper“ eller en andenklassens skipper. Det er altså den følelse, de folk har på grund af regeringens forslag, at de ikke er fuldgældige skippere, fordi de var herhjemme. De havde imidlertid slet ingen muligheder for at være med i England; de var syge, og deres skibe blev opbragt under forhold, hvor de ikke selv var om bord. Men det var altså ikke, fordi de ikke ønskede at være om bord; det var, fordi sygdom eller andre forhold hindrede dem deri. Det er sådan set lidt bittert for en borger at konstatere, at han ligesom er